

Frontera enllà 1725-1825*

Thierry JORDAN

Els anys 1720 i 1725 varen marcar l'inici d'una forta expansió de la frontera cap a l'interior que assoliria les terres d'Oregon, en no gaire més d'un segle. Aquest capítol narra l'extraordinària dispersió dels pioners de la frontera que ocuparen, en vora d'un segle, unes terres verges, només empeses per la força del destí.

Durant els vuitanta anys previs a 1720, l'expansió de la frontera del *Midland* fou lenta i va servir per establir les futures bases per a la ràpida projecció, a la part alta del riu Schuylkill (en el comtats de Montgomery i Berks), i a l'encaçalament de la badia de Chesapeake (a l'Est de la baixa Susquehanna). Es poden diferenciar dues parts en el període previ. A les dècades 1640-1680, es va formular la cultura de l'interior, com a resultat dels trets preadaptats d'Europa del Nord i de manlleus de les poblacions indígenes. Mentre que, entre 1680 i pels volts de 1720, la forta barreja ètnica i grau de casaments interètnics varen permetre escapar a la cultura incipient de l'interior de la seva inicial identitat ètnica. D'aquesta manera es varen poder estendre per la perifèria del *Midland* sencer, envoltant el nucli fluvial de la vall del Delaware.

L'embranchida de la cultura interior vers l'Oest només podia iniciar-se a partir d'un volum de població suficient que permetés aportar més pioners a la frontera i accelerar el creixement del nucli germànic, que incidia alhora en el desplaçament de més pioners. Aquesta manca de pes demogràfic es va solucionar amb

* ©1989 The permission of the Johns Hopkins University Press. Published by the permission granted from Terry G. Jordan-Bychkov and The Johns Hopkins University Press. Aquest article és la traducció del capítol 9: «Backwoods Frontier Expansion, 1725-1825» del llibre *The American Backwoods Frontier*.

Traducció: Hugo CAPELLA I MITERNIQUE.

l'arribada, en massa, d'immigrants ecoceso-irlandesos i de germànics, pels volts de 1720. En general, la gent de l'Ulster, procedent d'una de les àrees amb les condicions de vida més extremes d'Europa, aterraren enmig de la frontera interior, on ja s'havia articulat un sistema d'adaptació fino-índia. Els germànics, coetàniament, varen participar a l'expansió del nucli del *Midland*, amb la recreació dels paisatges holandesos de Pennsilvania que han perviscut fins l'actualitat.¹ L'inesperat allau de població a l'àrea de la frontera va anar desplaçant el creixement del nucli germànic que va provocar un ràpid procés d'expansió de la colonització cap a l'interior. Un cop resolta la feblesa demogràfica del sistema d'adaptació pioner, l'expansió de la frontera interior ja quedà garantida fins a l'assoliment del Pacífic.

Els passos cap a l'Oest

Les rutes de l'expansió de la frontera americana durant la centúria posterior a 1725 han estat àmpliament tractades i cartografiades i no s'hi prestarà gaire atenció aquí (figura 1.1). Només cal esmentar que des de les bases de la frontera vora el riu *Schuylkill* i l'encapçalament de la badia de Chesapeake, els pioners del *Midland* que exploraven cap a l'oest a Pennsilvania es toparen aviat amb la barrera dels Apalatxes.² Amb tot, els passos i els congosts de la serralada més oriental permeteren un fàcil accés a les valls de Lebanon i Cumberland, (a Pennsilvania). Ambdues formen part d'una peculiaritat topogràfica anomenada la *Great Valley* dels Apalatxes, una ampla i fèrtil lleixa que s'esglaona en la llargària de la serralada des de Nova York fins a Alabama.³ Des de la part alta del Comtat de Berks (Pennsilvania), la vall de Lebanon esdevé el centre de connexió amb el riu Susquehanna a Harrisburg. Els colons de la vora de l'encapçalament de la badia de Chesapeake varen poder remuntar el riu Susquehanna fins Harrisburg o bé varen optar per tombar cap a l'oest per York i Gettysburg per endinsar-se a la *Great Valley* vora Hagerstown (a Maryland). La primera gran concentració escoceso-irlandesa de la *Great Valley* es va donar al comtat de Cumberland (just a l'oest de Harrisburg).⁴

Un cop els pioners de la frontera interior entraren a la *Great Valley*, el principal flux migratori es va desviar cap al sud-oest seguint la direcció de la vall, cap a l'interior de Virgínia. Aquesta desviació fou tan important que el principal domini cultural del *Midland* s'anà centrant cap l'*Upland South* (la plana

1. Joseph W. GLASS, *The Pennsylvania Culture Region: A view from the Barn*, Michigan, UMI Research Press, Ann Harbor, 1986.

2. James G. LEYBURN, *The Scotch-Irish: A Social History*, Chapel Hill, University of North Carolina, pàgs. 195-196, pàgs. 248-249, 1962.

3. Ellen C. SEMPLE, *American History and Its Geographic Conditions*, Boston i Nova Iork, Houghton Mifflin Co. pàg. 58 i mapa pàg. 54, 1903.

4. Henry J. FORD, *The Scotch-Irish in America*, Princeton, Princeton University Press, pàg. 265, 1915; i E. Estyn EVANS, «The Scotch-Irish: Their Cultural Adaptation and Heritage in the American Old West», a: *Essays in Scotch-Irish History*, editat per E.R.R. Green, London, Routledge and Kegan Paul, pàgs. 70-71, 75, 1969.

alta del sud), en un rerapaís que la latitud havia destinat a les plantacions del Chesapeake i de la costa de Carolina del Nord. A l'oest de la *Great Valley*, hi ha una successió de petites i ordenades valls allargassades i de serralades que s'intercalen, duplicant l'alineació nord-est/sud-oest i reforçant així, la desviació. El pioners de l'interior anaren avançant ràpidament per la *Great Valley*, cap a mitjans del segle XVIII, fins arribar a la part oriental de l'Estat de Tennessee, vers 1750. La densificació fou tan elevada que força colons passaren cap a l'est per mitjà dels passos de la *Blue Ridge* cap al Piedmont de Virginia i de les Carolines, endinsant-se en les àrees rera les plantacions de la costa (figura 1.1).

Altres varen preferir desplaçar-se des de la vall dels Apalatxes cap a les terres a l'oest de les muntanyes. Per assolir-ho, havien de travessar la imponent paret oriental coneguda com el *Appalachian Front*, més enllà del qual s'estén un altiplà fragmentat on els sòls són força menys fèrtils que els de les terres de la carena i de la vall. El Pas de Cumberland era la via més fàcil per a travessar el front i donava accés darrera les muntanyes al meravellós *Bluegrass Basin* de Kentucky. Hi havia també vies de més difícil accés, com l'aiguabarreig de l'Ohio a Pittsburgh, més enllà del qual el riu esdevé una excel·lent via de transport. Un nombre reduït, en canvi, va travessar l'altiplà desplaçant-se des del nord, al llarg dels rius Delaware i Susquehanna, pel nord de l'Estat de Nova York.

Una part dels colons del *Midland*, en canvi, varen romandre a l'est de les muntanyes, dirigint-se cap al sud-oest, al llarg de l'eix de la *Fall Line*, fins a Georgia i Alabama. Es varen retrobar amb companys del *Midland* que havien passat cap a l'est pels passos de la *Blue Ridge*, i plegats varen enfortir la petició de Pennsylvania sobre les terres del *Piedmont* i de l'interior de la plana costera Atlàntica.

A partir d'aquestes rutes principals i altres vies secundàries, els colons del *Midland* varen forjar la seva via cap a l'oest. Un mapa de la colonització escocesoirlandesa, a l'època de la Revolució Americana, cinquanta anys després de l'inici de la gran dispersió dels colons de l'interior, mostra la seva bona aptitud com a colonitzadors en àrees boscoses (figura 1.2).

L'herència genètica a l'oest de Nova Suècia

Quin paper va jugar la descendència a Nova Suècia en l'expansió de la frontera del *Midland* després de 1725? No es pot donar una resposta definitiva. Qualsevol intent de reconstruir l'herència ètnica de la població colonial a Amèrica que inclogui la vessant de l'interior, a partir de l'anàlisi dels noms de l'inventari del cens de 1790 o bé de llistats semblants és difícil. Ha estat batejat, amb exageració, com *una missió impossible*.⁵ Per exemple, un estudiant, que estudiï l'inventari de 1790 per a la recerca de la pobla-

5 Donald H. AKENSON, «Why the accepted Estimates of the Ethnicity of the American People, 1790, are Unacceptable», *William and Mary Quarterly*, 3rd ser., núm. 41, (1984), 102-119.

ció blanca de Carolina del Nord, pot arribar a deduir que la població escoceso-irlandesa representa un 13,5 per cent del total, mentre altres, tot i emprar el mateix inventari considerarien que la proporció originària de l'Ulster llisca el 40 per cent.⁶ Així, la població descendent de suecs, al final del segle XVIII, a Nova Jersey, oscil·la, segons els llistats, entre un 1,1, 2,9 i 3,9 per cent.⁷

Persones descendents d'originaris de les Terres Altes britàniques, incloent-hi colons escoceso-irlandesos, gaèlics, escocesos, i anglesos procedents d'àrees de muntanya com Cornualla i els Penins, conformen gran part de la població de la frontera americana del *Midland*. Amb tot, algunes crítiques consideren que el seu nombre i proporcions han estat sobrevalorades.⁸ En comparació, el legat genealògic de Nova Suècia a la frontera no ha estat gaire recalcat, ni considerat, tot i que els historiadors dels estats de l'oest han reconegut, en algunes ocasions, la presència nord-europea. La població de Virginia de l'oest té *remiscències de Nova Amsterdam i de Nova Suècia*, els de Ohio són tinguts per tenir *un tint de sang sueca i holandesa*, els primers colonitzadors són etiquetats de *barreja heterogènia* que inclou descendents d'*Escandinàvia* o bé *Suecs*, i entre els colons de l'interior que estaven poblant la frontera a l'oest de Carolina del Nord, *un grup eren els suecs*.⁹ La influència de Nova Suècia, passa molt sovint, inadvertida més enllà de la vall del Delaware.

No es pot per tant establir una estimació acurada de la proporció de descendents finesos i suecs en relació a la població de la frontera del *Midland*. Hi va haver massa matrimonis interètnics, abans de 1700. Massa noms d'Europa del nord foren anglicitzats i molt sovint, també, els colons del segle XVII canviaren el seu nom cada generació, a la manera tradicional sueca. Tot plegat va participar malauradament a la creació de nombroses confusions genealògi-

6. Forrest McDONALD i Ellen Shapiro McDONALD, «The ethnic Origins of the American People, 1790», *William and Mary Quarterly*, 3rd ser., núm. 37, (1980), abril, p. 198; Thomas L. PURVIS, «The European Ancestry of the United States Population, 1790», *William and Mary Quarterly*, 3rd ser., núm. 41, (1984), p. 96-98; U.S. BUREAU OF CENSUS 1909, *A Century of Population Growth from the First Census of the United States to the Twelfth*, Washington D.C., Government Printing Office, p. 116; AMERICAN COUNCIL OF LEARNED SOCIETIES, *Report of the Committee on Linguistic and National Stocks in the Population of the United States*, Washington D.C., Government Printing Office, 1932; *Annual Report of the American Historical Association*, vol. 1, *Proceedings*, p. 396, 1931.

7. Thomas L. PURVIS, «The European Origins of New Jersey's Eighteenth-Century Population», *New Jersey History*, núm. 100, (1982), 16, 22, 28.

8. Grady McWHINEY i Forrest McDONALD, «Celtic Names in the Antebellum Southern United States», *Names*, núm. 31, (1983), p. 94-95; Rowland BERTHOFF, «Celtic Mist Over the South», *Journal of Southern History*, núm. 52, (1986), p. 523-50.

9. Louis REED, *Warning in Appalachia: A Study of Wirt County, West Virginia*, Morgantown, West Virginia University Library, 1967, p. 26 i 44; Henry HOWE, *Historical Collections of Ohio*, vol 1, Norwalk, Laning Printing, 1898-1902, p. 21; Eugene M. BRADERMAN, «Early Kentucky: Its Virginia Heritage», *South Atlantic Quarterly*, núm. 38, (1939), p. 454; Charles H. BROWNING, «Pennsylvanians in Kentucky», *Pennsylvania Magazine of History and Biography*, núm. 39, (1915), pàg. 483; John ARTHUR, *Western North Carolina: A History*. Edwards & Broughton, Raleigh, 1914, pàg. 13; Thomas, L. PURVIS, «The Ethnic Descent of Kentucky's Early Population: A Statistical Investigation of European and American Sources of Emigration, 1790-1820», *Register of the Kentucky Historical Society*, núm. 80, juliol, (1982a), pàgs. 258-259.

ques.¹⁰ Es pot, amb tot, demostrar que moltes de les famílies de Nova Suècia varen esclatar amb la frontera. A partir d'una acurada recerca genealògica, s'ha pogut identificar vint-i-dos noms americans que han romangut, aparentment, concentrats a la descendència de Nova Suècia fins l'any 1825, un segle després de l'inici de l'explosió de l'expansió del *Midland* (Taula 1.1).¹¹ Aquests noms de família són una prova de la descendència del grup originari portador de la cultura de l'interior. Malauradament, molts altres noms associats amb algunes de les famílies més prolífiques com els Matson, Ericson, Yokum, Anderson, Thomason, Hanson, Everson, Hulling i Paulson, no poden ésser inclosos a les nostres llistes, perquè ulteriors migracions colonials de diferent origen ètnic, introduïren els mateixos noms de família.¹²

Després de 1725, i fins i tot abans en alguns casos, els posseïdors de nombrosos dels noms estudiats, així com d'altres famílies amb connexions genealògiques provades amb Nova Suècia, es varen identificar amb diverses parts de la frontera del *Midland*, avançant cap a l'oest Alguns començaren la marxa cap a l'oest al voltant de l'encapçalament de la badia de Chesapeake. Així, l'any 1700, Hance Steelman vivia en un antic assentament fino-suec del riu Elk, (al nord-oest de Maryland), però l'any 1710, es va desplaçar cap al riu Susquehanna inferior, i pels volts de 1740, al Comtat d'Adams (PA), als peus dels Apalatxes. Fou considerat el primer pioner blanc a l'oest del riu Susquehanna.¹³ Altres, incloent, els Holstons i els Rambos, varen dirigir de la vall superior dels assentaments vora el riu *Schuylkill* cap a la *Great Valley*, arribant a la petita vall de Shenandoa (Virginia), després de 1730.¹⁴ Més endavant, Swain Paulson, pos-

10. Sobre els canvis de noms a Amèrica veieu:

Edward AMSTRONG, «Record of the Upland Court from the 14th of November, 1676, to the 14th of June, 1681», *Memoirs of the Historical Society of Pennsylvania*, núm. 7, (1860), p. 80 i 112; A.R. DUNLAP, (ed.), «Dutch and Swedish Land Records Relating to Delaware-Some new Documents and a Checklist», *Delaware History*, 6, núm. I, (1954), p. 42 i *New Jersey Archives*, vol. 21, pàg. 42, vol. 30, pàg. 434. Per algunes de les genealogies d'alguns d'aquests noms, consulteu obres de W.A. WILLIAMS, 1916; Greogry KEEN, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883; Edna Robertson VACHER, 1947; Anna M. HOLSTEIN, 1892; W.A. WILLIAMS, 1916; J.R. RAMBO ORMOND, 1948; Simmeon B. RAMBO i Sara RAMBO WATSON, 1983; John DYE i Judy DYE (eds.) 1983-85; Peter S. CRAIG i Henry W. YOCOM, 1983; William W. McRAVEN, 1937; Richard H. HULAN, 1980; Akseli RAUANHEIMO, 1938; una llista de noms finesos comuns a Suècia es pot trobar a Carl A. GOTTLUND, 1931. Per a llistes anteriors de Nova Suècia veieu Israel ACRELIUS, 1874; Jehu Curtis CLAY, 1858; Benjamin FERRIS, 1846; Amandus JOHNSON, 1911; FEDERAL WRITER'S PROJECT, 1938; A.R. DUNLAP i E.J. MOYNE, 1952 i Thomas L. PURVIS, 1982.

12. El problema de Yokum és revelat a l'obra de William J. HINKE, i Charles E. KEMPER, 1903-1904. Sobre la qüestió dels Ericson, veieu els *Archives of Maryland*, vol. 37, pàg. 199. Veieu també Sten KEMPER, 1978 i George H. RYDEN, 1930, 1931.

13. Courtland B. SPRINGER i Ruth L. SPRINGER, «Communicant records, 1713-56, Holy Trinity (Old Swedes) Church», *Delaware History*, vol. 5, pàg. 275, 1952-1953; Peter S. CRAIG i Henry W. YOCOM, «The Yocums of Aronameck in Philadelphia, 1648-1702», *National Genealogical Quarterly*, núm. 71, desembre, (1983), pàgs 254-256.

14. F.B. KEGLEY, *Kegley's Virginia Frontier*, Roanoke, Southwest Virginia Historical Society, pàg. 145, 1938; Samuel WILLIAMS, «Stephen Holston and Holston River», *East Tennessee Historical Society's Publications*, núm. 8, (1936), p. 26-34; Richard H. HULAN, «The Swedes in the Shenandoah Valley», comunicació llegida davant la *Virginia Folklore Society*, novembre, pàgs. 10-12, 1981; Richard H. HULAN, «Whatever Happened to Baby Swain? Diffusion of Nova Suècia's Folk Culture to the Interior», comunicació llegida a la celebració anyal de la *American Folklore Society*, Pittsburgh, PA, octubre, 1980.

seïdor d'un nom alterat d'origen suec, va abandonar el rerapaís de Virginia, i va travessar el Pas de Cumberland, per esdevenir un dels primers pioners del país de *Salt River* al comtat de Mercer, a Kentucky.¹⁵ Edward Swanson que pertanyia a una banda de nou, d'una expedició a Tennessee que es formà l'any 1779, va esdevenir el primer habitant del Comtat de Williamson.¹⁶

Altres, en canvi, varen preferir romandre a l'est de les muntanyes, colonitzant la plana costanera, a mesura que es dispersaven cap al sud-oest de Nova Suècia. Swan Swanson, per exemple, va arribar a Carolina del Nord, l'any 1714. Els Bankstons foren entre els *primers colons* de la parròquia de Washington a l'est de Louisiana, l'any 1812. Per la mateixa època, la família Eustis ja era present a Natchitoches, a la frontera de la Louisiana Occidental.¹⁷

Si es cartografiaven els vint-i-dos noms de Nova Suècia estudiats sobre les bases dels inventaris del cens de 1820, s'observa llavors una gran dispersió dels descendents de la vall del riu Delaware, en el primer segle de ràpida expansió del *Midland* (figura 1.3). L'augment cap a l'est de la frontera del *Midland*, força evident l'any 1800, va ésser força influenciat per descendents de Nova Suècia, més endavant. Sense dubte estaven força presents a la població de l'interior. Els mapes que analitzen la difusió de noms representatius i puntualment al llarg d'un segle (1725-1825) són igualment il·lustratius. Un exemple es dona, amb la família Rambo, descendents de Peter Gunnarsson Rambo, que va arribar a Nova Suècia d'un poble a la vora de Göteborg (figura 1.4).¹⁸ Els seus descendents es varen endinsar a l'interior per la ruta del *Schuylkill-Great Valley*, i varen arribar alhora a la *Upland South* i la vall d'Ohio. Finalment enfilaren la ruta d'Oregon fins al Pacífic.¹⁹ Els Rambo són considerats, entre els primers pioners en diverses àrees, que inclou els districtes interiors de Pennsylvania.²⁰ Gràcies a una sèrie recent de pel·lícules, el nom de «*Rambo*» ha esdevingut un modisme, que commemora, no intencionadament, la força física i capacitat d'acció dels homes de l'interior dels *Midland*, que escamparen el seu nom per tot Estats Units.

La família Lykins representa un altre cas de dispersió (figura 1.5). Descendents d'immigrants finesos que arribaren al riu Delaware, després de

15. Lewis COLLINS, *History of Kentucky*, Covington, Ky., Collins & Co., vol.2, p. 606, 1874; KEGLEY, p. 589 i 615, 1938.

16. William H. McRAVEN, *Life and Times of Edward Swanson*, Nashville i Kingsport, Tenn., Kingsport Press, p. 17-19, 1937.

17. J. Bryan GRIMES, *Abstracts of Noth Carolina Will*, Baltimore, Genealogical Publishing Co., pàg. 215, 1967; Edna Robertson VACHER, «A genealogy of the Bankston (Bebkestok) Family», *Archives of the Center for regional Studies*, Hammond, Southeastern Louisiana University, p. 25, 1947; Elizabeth A.H. JOHN, «Portrait of a Wichita Village, 1808», *Chronicles of Oklahoma*, núm. 60, (1982-83), p. 433.

18. Ormond Jr. RAMBO, pàg. 2, 1948; A.R. DUNLAP i C.A. WESLAGER, «More missing Evidence: Two Depositions by Early Swedish Settlers», *Pennsylvania Magazine of History and Biography*, núm. 91, (1967), p. 38.

19. HULAN. ib. 1980.

20. *Pennsylvania Archives*, 1st ser., vol. 1, p. 213-214; William J. Mc KNIGHT, *A Pioneer Outline History of Northwestern Pennsylvania*, Philadelphia, J.B. Lippincott, pàg. 588, 1905.

la supressió de la llei sueca, varen seguir el clàssic model de difusió del *Midland* pels volts de 1825, seguint les rutes de la *Great Valley* i la vall d'Ohio.²¹

La dispersió de les famílies Bankston/Pinkston il·lustra la importància de la ruta de la *Fall Line* a l'est dels Apalatxes. Ja, l'any 1653, Mats Bengtsson abandonà les normes imposades pel governador Printz a Nova Suècia, i va ajudar a establir els assentaments finesos/suecs al nord-oest de Maryland a la badia superior de Chesapeake, tot i que no va deixar descendència. Els Bankstons i Pinkstons s'escamparen als peus del *Piedmont* i de l'interior de la plana costera, a la ruta de les «*parròquies de Florida*» a l'est de Louisiana. Altres assoliren segurament el sud per la península de Delmarva (figura 1.6). La migració dels Bankston va seguir la difusió, en paral·lel, de la talla dels diamants. Bengtsson era un nom comú finès en el Värmland, durant el segle XVII, i els Bankston/Pinkston en podrien ésser descendents.²²

La dispersió dels descendents de Nova Suècia cap a l'interior americà pot ésser igualment provat, a partir de la representació de la distribució de noms de lloc específics que incloguin algun dels vint-i-dos noms estudiats. Dins del primer domini de la regió cultural del *Midland* s'hi troben representats topònims com Rambo Hollow (el Comtat de Marshall, Tennessee), Stalcup Bend (al Comtat de Jackson, Arkansas), Swanson Cove (al Comtat de Towns, Geòrgia), Lycans Ridge (al Comtat de Wayne, Virgínia de l'Oest), Steelman Chapel (al Comtat de Gibson, Indiana), Pinkston Branch (al Comtat de Tishomingo, a Mississipi) i Justus Gap (al Comtat Union, a Georgia) (figura 1.7).²³ Aquest tipus de topònims són força representatius perquè acostumen a recordar el nom dels primers colonitzadors de l'àrea.

Una de les curiositats del mapa toponímic és el «cluster» dels noms considerats de Nova Suècia al cor del sud dels Apalatxes, que s'entén des de Kentucky i els límits Virginia de l'oest fins cap al sud a la franja septentrional de Georgia (figura 1.7). Pot ésser que el «cluster» coincideixi casualment, però, amb tot, correspon a una àrea on molts aspectes de la cultura interior del *Midland* han perviscut fins l'actualitat. Tal vegada, el «cluster» podria ésser considerat la prova del paper de Nova Suècia a la gènesi dels pioners bosquetans americans. No és d'estranyar, llavors, trobar la més gran concentració de descendents finesos de la família Lykins, vers 1825, a les terres de Big Sandy (a la frontera entre Kentucky i Virginia de l'Oest) (figura 1.5) i on *hom està quasi segur de trobar un Justice a cada trencant de carretera*.²⁴

21. Petrus NORDMANN, *Finnarna i mellersta Sverige*, Helsinki, Tidnings& Tryckeri-Aktiebolaget Tryckeri, pàg. 153, 1888.

22. Amandus JOHNSON, *The Swedish Settlements on the Delaware 1638-1664*, New York. vol. 2. pàg. 513, 1911; VACHER, 1947; Petrus NORDMANN, ib. pàg. 35-108, 1888; Israel ACRELIUS, ib. pàg. 90, 1874.

23. U.S. GEOLOGICAL SURVEY, «Geographic Names Information System», Reston, VA, U.S. Geological Survey National Center.

24. William ELY, *The Big Sandy Valley*, Catlettsbur, Ky., Central Methodist, pàg. 445, 1887.

Etnicitat i expansió cap a l'oest

L'etnicitat sueca i finesa no va jugar un paper gaire important en l'expansió de la frontera del *Midland* després de 1725. Algunes bosses de nord-europeus varen subsistir, en el sorrenc cul de sac de migració del sud de Nova Jersey fins a la segona meitat del segle XVIII; en canvi, els descendents de Nova Suècia que varen anar cap a l'oest, foren absorbits en una població interior més plural. Només en comptades ocasions, fins i tot en la primera expansió, els cognoms suecs i finesos derivats, com ara Swain (Sven), Lassey (Lasse), Banks (Bengt), Mounce (Mans) i Matty (Matti), romangueren relacionats amb els noms estudiats. Banks Maekum, originari del rera país de Carolina del Sud, vers 1790, i Swain Stalcup es trobaven entre els pioners del Comtat de Sumner, a Tennessee, l'any 1802. Però aquests casos són poc comuns.²⁵ La recerca del trasplantament de l'etnicitat fino-escandinava esdevé una tasca inecessària i fútil.

S'hauria d'entendre la frontera interior del *Midland* més com a lloc, emprant les paraules de la *Kalevala* «on la gent que desapareix hi va a parar».²⁶ Abans d'aferrar-se a un enclavament, en crisi, ètnicament homogeni de vora costa, nombroses famílies de Nova Suècia varen preferir endinsar-se cap a l'oest per desaparèixer. El preu que pagaren per participar a la diàspora fou la pèrdua, resultat del casament interètnic, dels vestigis de la seva identitat ètnica. Es varen transformar en un grup totalment desvinculat de les seves arrels nord-europees. Tot i el desconeixement del seu passat, en els casos on encara es donava, era més com a resultat del traspàs implícit i accidental de la tradició finesa en la nova cultura bosquetana, (concebuda des d'una base poblacional més heterogènia de l'interior del *Midland*). Aquest procés va completar l'inici de la difusió, iniciada ben abans de 1700, a la poblada vall del riu Delaware.

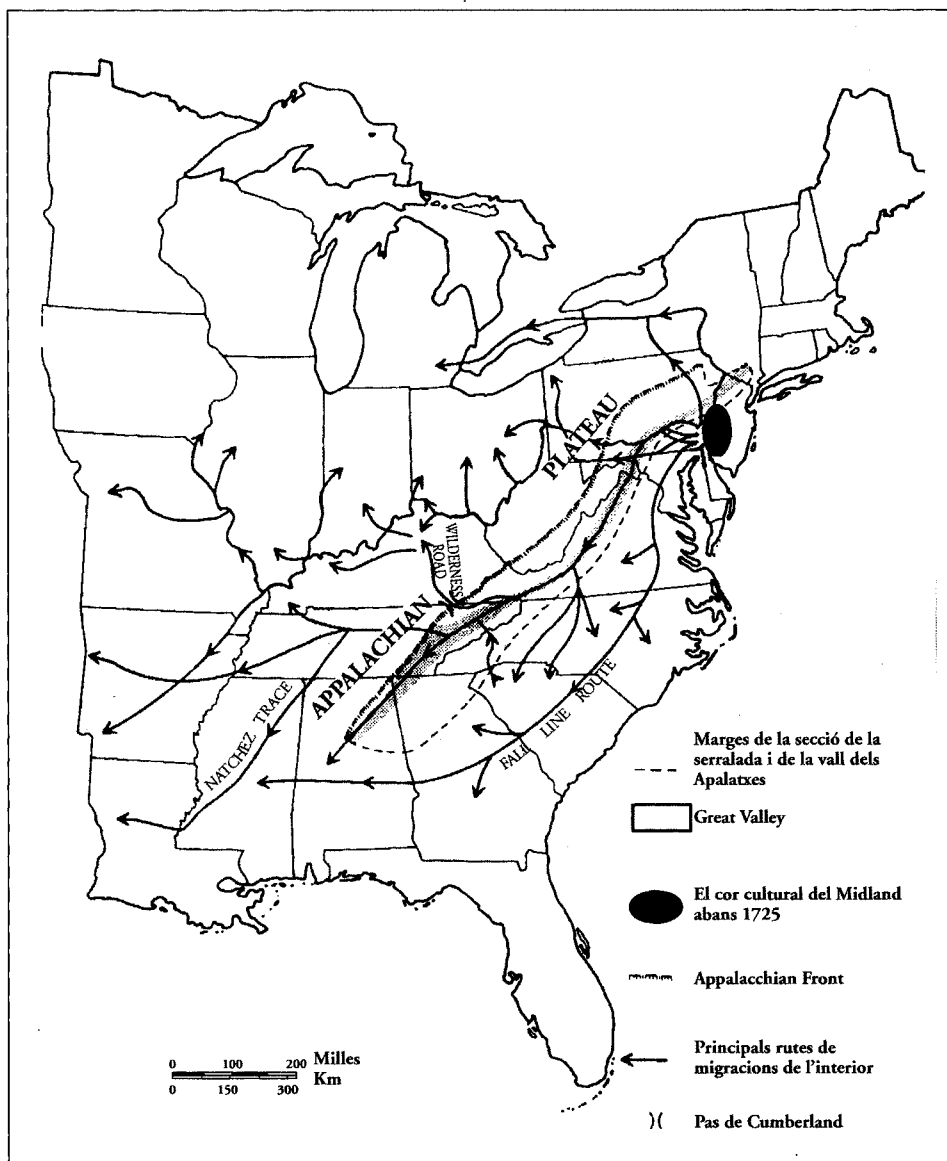
Els finesos i els suecs durant l'època colonial del *Midland*, en conseqüència, tot i ésser pocs en nombre varen tenir tendència a barrejar-se més amb altra gent, i a escampar-se a l'oest de la frontera de l'interior, sense cap anhel envers la pervivència de la seva etnicitat. Aquests atributs, actituds i tendències es deuen, en gran mesura, gràcies a l'important traspàs que va exercir la seva cultura d'origen que es trobava especialment ben preadaptada per amotllar-se a un context comunitari més ampli.²⁷

25. U.S BUREAU OF THE CENSUS, *Heads of Families at the First Census of the United States Taken in the Year 1790: South Carolina*, Washington D.C., Government Printing Office, pàg. 24, 1908; Walter T. DURHAM, *The Great Leap Westward: A History of Sumner County, Tennessee, from Its Beginnings to 1805*, Gallatin, Tenn., Sumner County Public Library Board, p. 82-83, 1969.

26. Elias LÖNNROT, *The Kalevala or Poems of the Kalevala District*, Cambridge, Mass., Jr. Harvard University Press, p. 108, 1963. [Traduït per Francis P. MAGOUN]

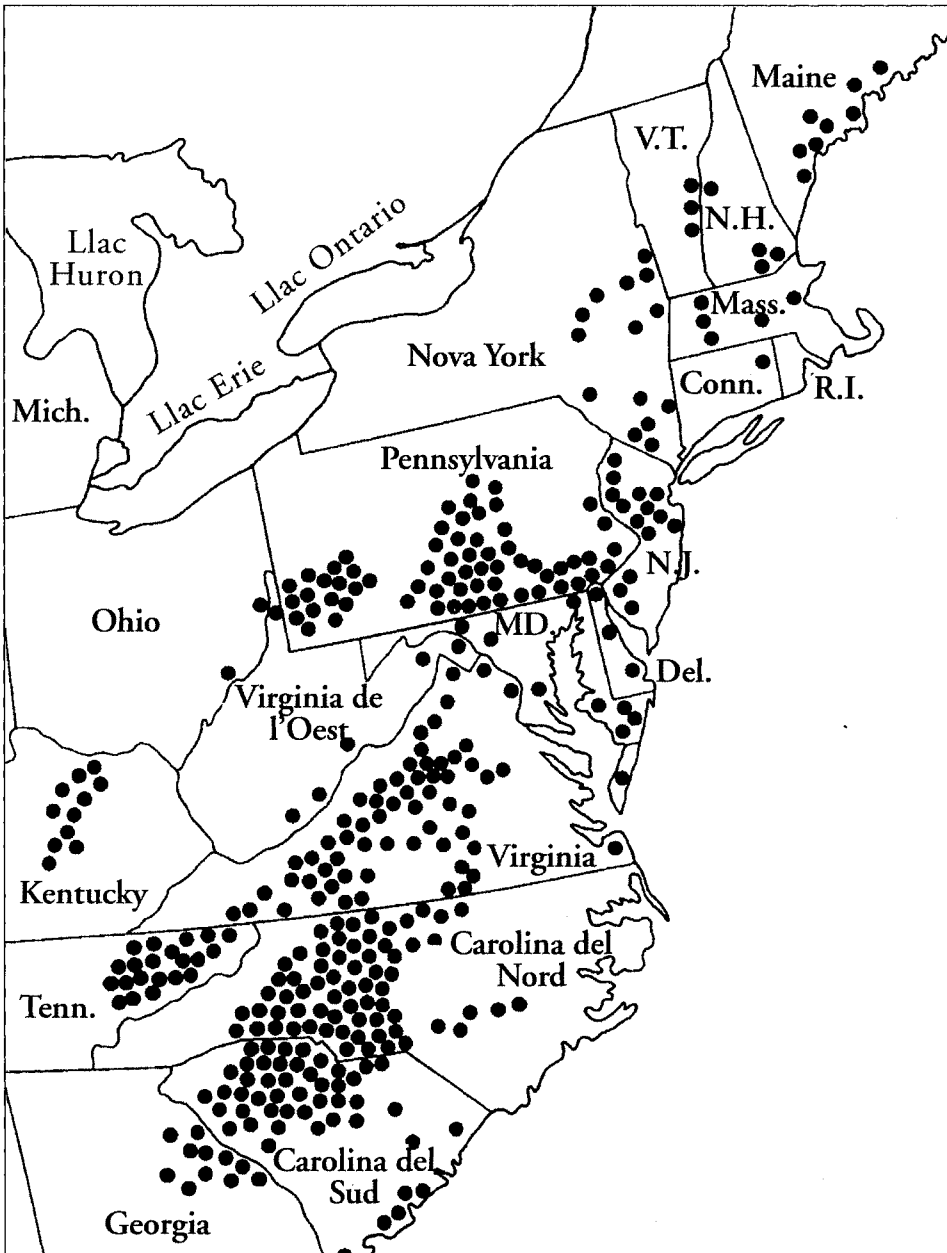
27. Terry G. JORDAN, *American Log Buildings: An Old World Heritage*, Chapel Hill, University of North Carolina Press, pàg. 151, 1985.

Figura 1.1
Rutes de l'expansió de la frontera interior del Midland, 1725-1825.

Els Apalatxes no varen actuar com a barrera però varen canalitzar la migració vers algunes vies
 Font: EPB, UT Cartography Lab.

Figura 1.2

La comunitat escoceso-irlandesa era present en quasi tots els sectors de la frontera americana del Midland, vers 1780. Amb tot, la seva identitat ètnica es va anar diluint amb els casaments interètnics.
Font: EPB, UT Cartography Lab.

Taula 1.1
Vit-i-dos cognoms colonials americans derivats exclusivament
de la Colònia Nova Suècia

Principals variants americanes	Formes originàries
Bankston, Bankson, Pinkston	Bengtsson ^x
Bartleson, Partleson	Bertilsson
Clemson	Clementsson, Clemmenson
Dalbo, Dalbow	Dahlbo
Derrickson	Didricsson
Eustace, Justice, Justis	Göstasson
Holston, Holsten	Holstein ^{**}
Longacre	Långåker
Lykins, Likens, Laican	Laikkonen*, Laukkainen?*
Mecum, Meekim	Mekonen?*, Mäkinen?*
Mink	Minkinnen*, Mankinen ^x
Mullica	Mulikka ^{**}
Olson, Oldson	Olsson
Rambo, Rambow	Rimbo?, Rombo?, Romppainen ^{**?}
Seneker, Senecca	Sinikka*
Stallcup, Stalcop	Stalkop ^{**}
Steelman, Stilman	Stille
Sturkon	Stör----?
Swanson	Swensson
Tussey, Tossa	Tossavainen*, Thoresson
Vanneman, Veinom, Veinon	Veinom*, Viainen*, Van Neman ^{***} , Vainoinen? ^{**}
Walraven	Wallrafen ^{**} , Wallraven ^{**}

Font: Diverses.

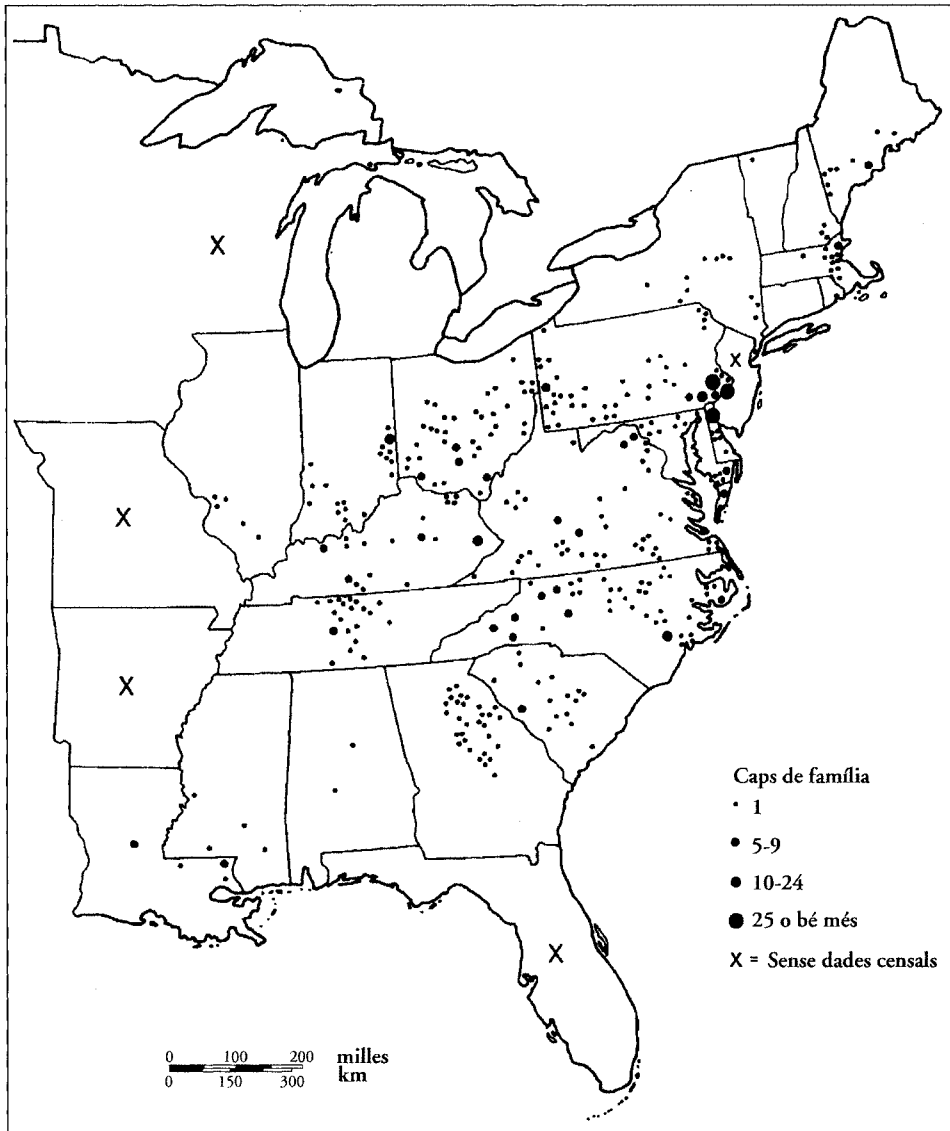
* Origen finsès qüestionat.

** Germànic o probable origen germànic, inclòs en el grup suec/fines, vers 1690.

*** Origen neerlandès, inclòs en el grup suec/inès, vers 1690.

x Comú entre els finesos del Värmland de Suècia.

Figura 1.3
Distribució per unitats de comtats, dels caps de família que
duen dels vint-i-dos cognoms derivats de Nova Suècia esmentats
(vegeu Taula 1.1)

Per Alabama, Illinois, Indiana, Louisiana, Michigan, Carolina del Nord i Tennessee part de les dades del cens han desaparegut. A Arkansas, Florida, Missouri i Nova Jersey no ens ha arribat cap cens escrit.

Font: EPB, UT Cartography Lab.

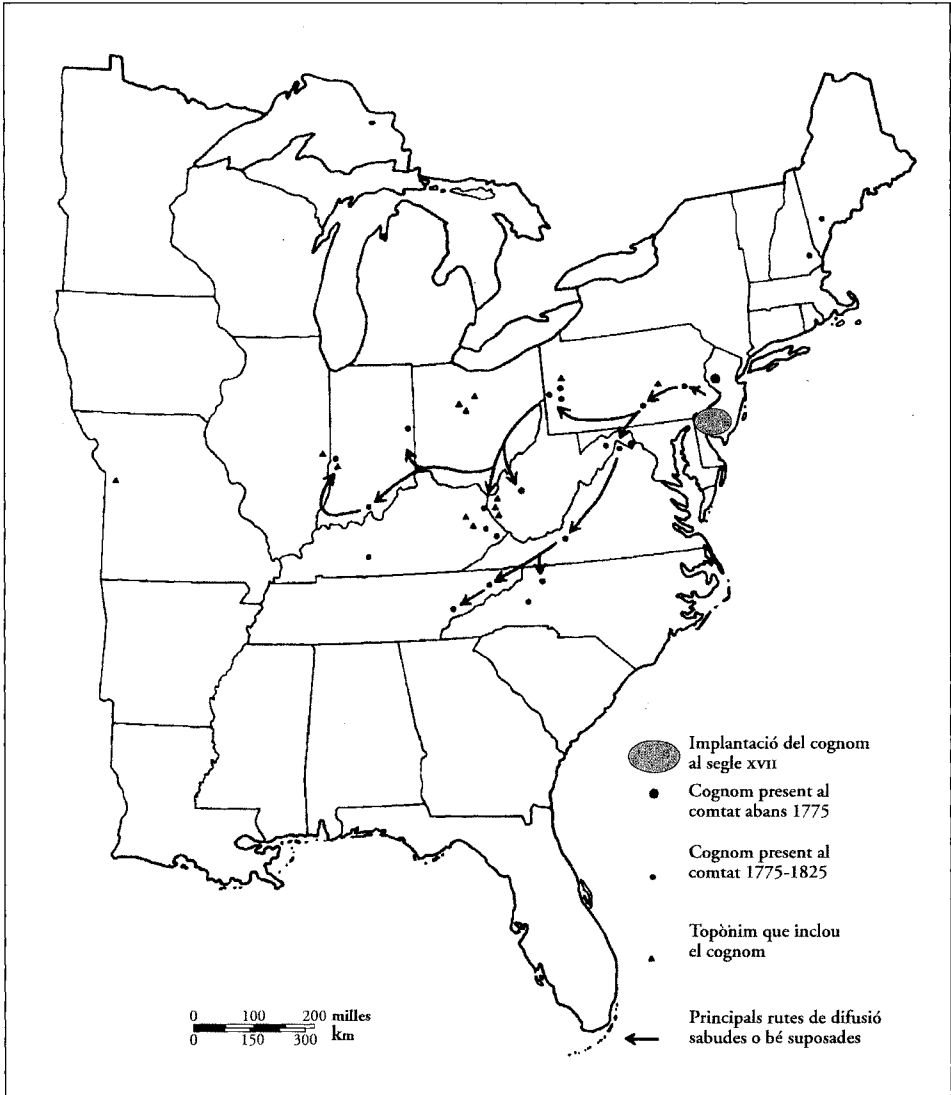
Figura 1.4

La dispersió de la família Rambo a la frontera del Midland americà va seguir les dues principals rutes: la de Great Valley i la de la vall de l'Ohio.

Font: EPB, UT Cartography Lab.

Figura 1.5

Durant la dispersió, la família Lykens va efectuar una doble progressió cap al sud, resseguint la Great Valley la vall de l'Ohio. S'han inclòs variables del nom, com ara Likens, Laican i Lykens. L'aparició d'algun d'aquests topònims de l'interior de Nova Anglaterra, roman sense explicació, però podria ésser el resultat de moviments de tropes durant la Revolució americana o bé la Guerra franco-índia.

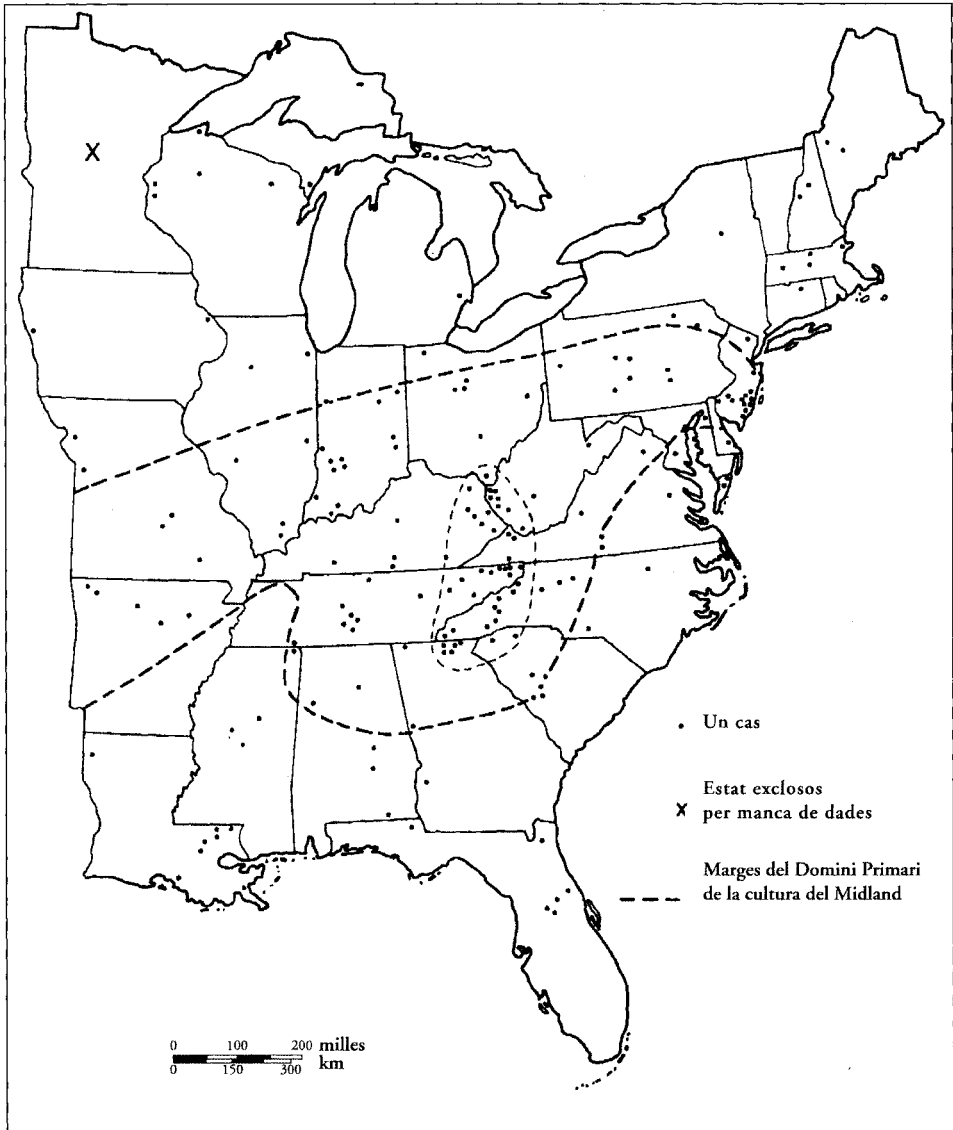
Font: EPB, UT Cartography Lab.

Figura 1.6

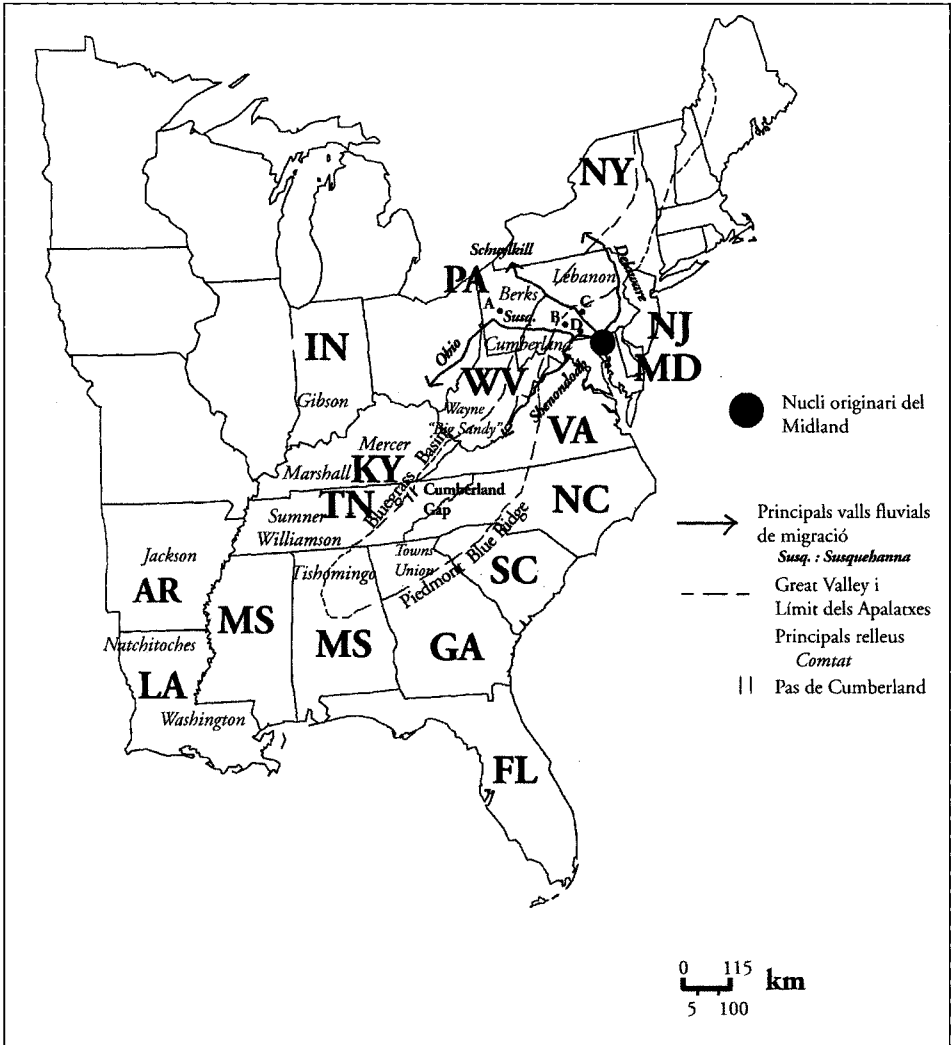
Més d'un nom de família originari de Nova Suècia va participar en la seva dispersió. En gran mesura, les famílies Bankston/Pinkston varen romandre a l'est i al sud dels Apalatxes.

Figura 1.7

Els cognoms cartografiats apareixen a la llista triada 1.1. S'han d'exceptuar, amb tot, els topònims Mink i Seneca per evitar confusions amb noms indis o de fauna. S'ha fet un esforç per eliminar els topònims derivats d'immigrants escandinaus del segle XIX i que es varen instal·lar sobretot, a la part superior del Midwest. El «Cluster» de cognoms i topònims de Nova Suècia que es concentra a la banda meridional dels Apalatxes es força curiós. A Nova Anglaterra, un 60 per cent dels topònims responen a Eustace i Justice. Això és el resultat o bé d'un problema no detectat amb la tria dels cognoms, o bé encara per causa d'una migració anterior cap aquesta direcció.

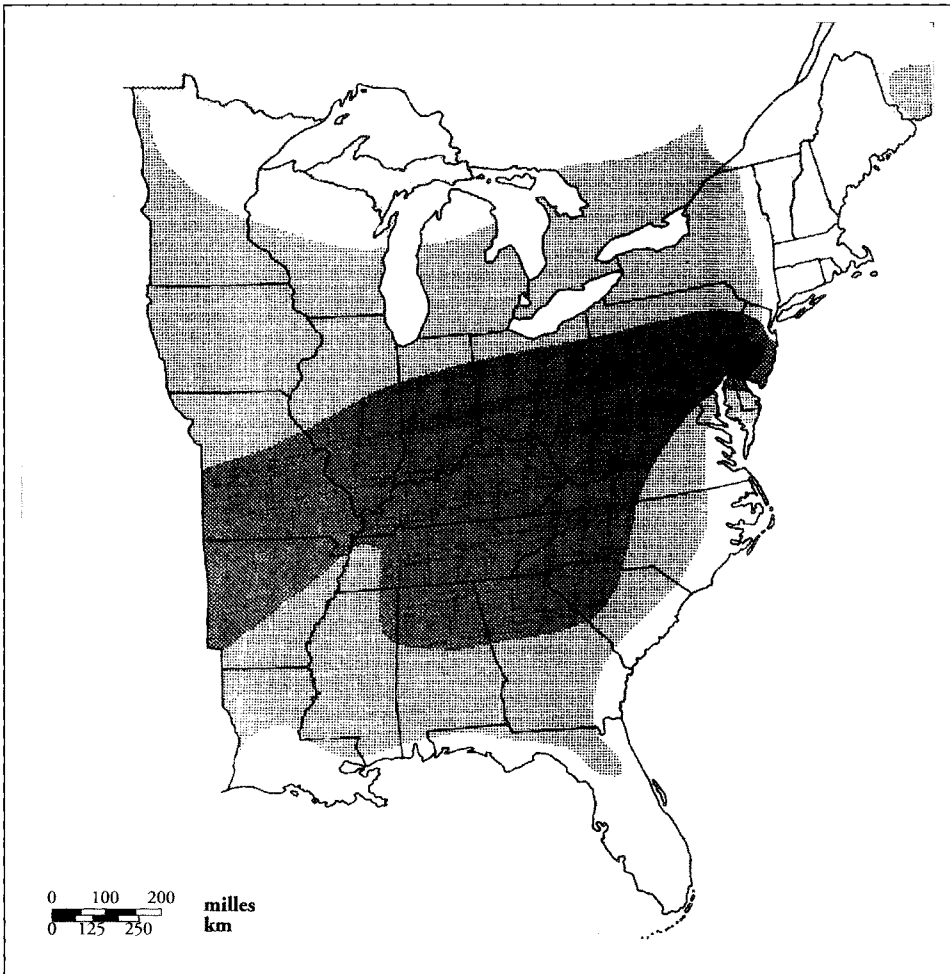
Mapa d'orientació general

AL: Alabama; AR: Arkansas; NC: Carolina del Nord; SC: Carolina del Sud; GA: Georgia; IN: Indiana; KY: Kentucky; LA: Louisiana; MA: Maryland; MS: Missouri; NJ: Nova Jersey; NY: Nova York; PA: Pennsylvania; VA: Virginia; WV: Virginia de l'Oest i TN: Tennessee.

A: Pittsburgh; B: Harrisburg; C: Hagerstown i D: Gettysburg/York.

La difusió de la cultura dels pioners de la frontera interior del Midland

Centre: És el nucli on es va iniciar la cultura bosquetana de l'interior, 1640-1680.

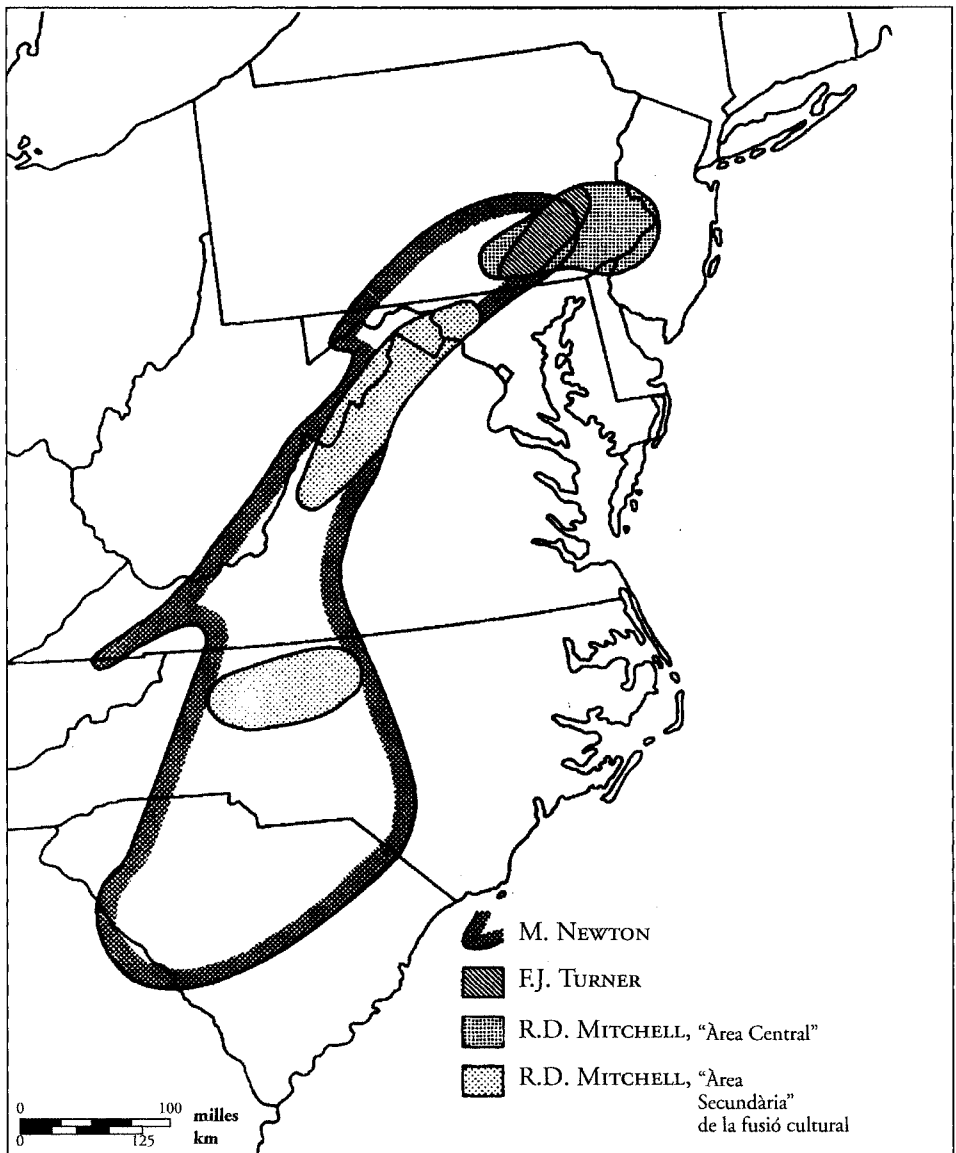
Primer domini: És la principal implantació intensiva de la cultura del Midland, 1700-1850, com a difusió d'una relocalització.

És un àrea on els Midlanders varen aportar la base dominant genètica i on els colonitzadors de la segona onada (també originaris en gran part del Midland) i varen perpetuar una cultura de basada en el Midland que conservava moltes de les característiques bosquetanes.

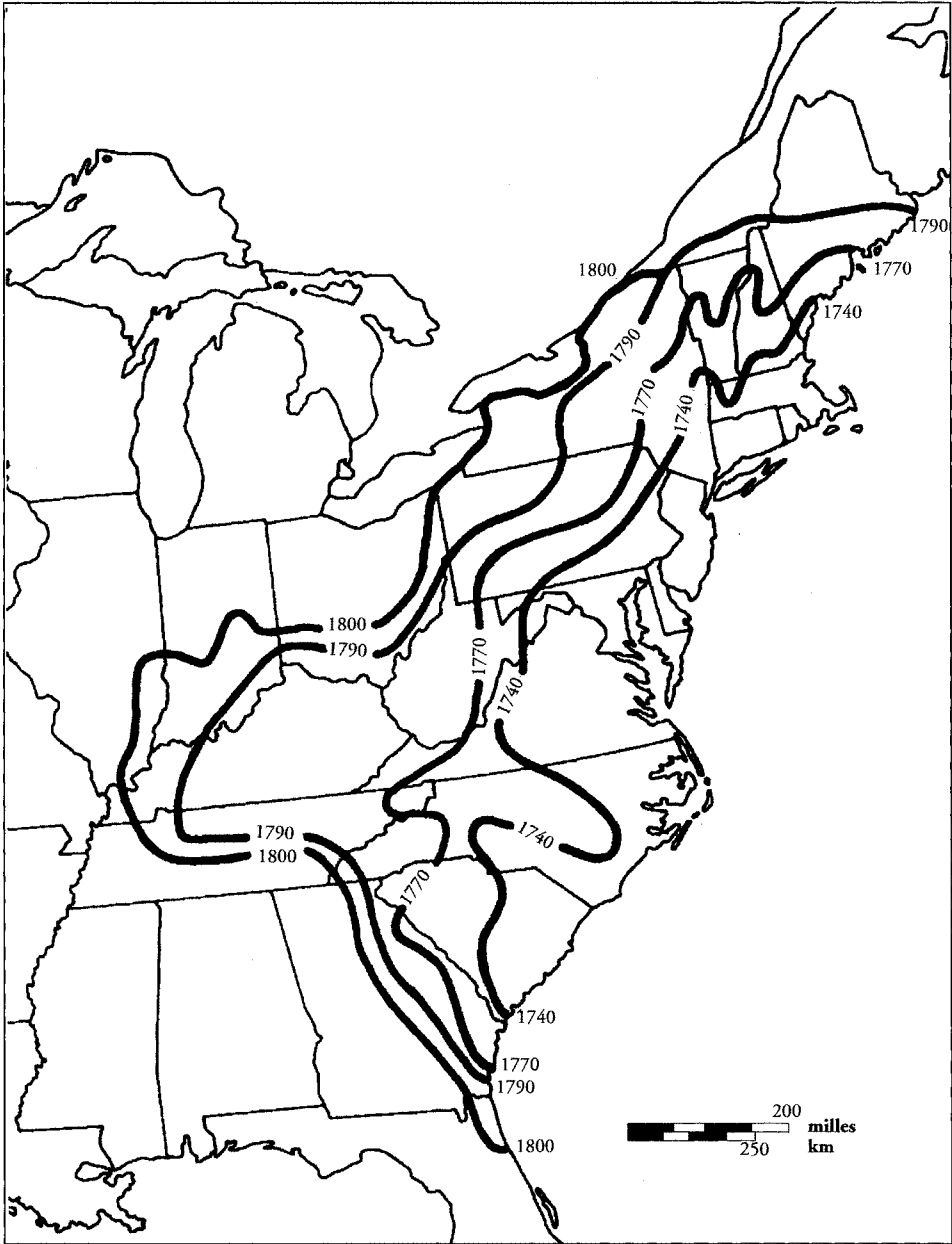
Domini secundari: Implantació menys intensiva de la cultura del Midland, que es va dur a terme, per una difusió de l'expansió i relocalització, 1725-1875. És un àrea on les cultures secundàries de fora del Midland varen canviar l'escrudi bosquetà i on només hi varen romandre alguns trets.

Àrees intocades: Implantació no significativa de la cultura del Midland.

Proposició de diferents nuclis de la cultura interior bosquetana americana del Midland

La frontera americana, 1710-1800.

La bossa que apareix a Kentucky mostra la més ràpida penetració en aquest punt dels pioners.
Font: EPT, UT Cartography Lab.